

Arrest

nr. 147 343 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN CALENBERGH en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 juni 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 20 oktober 2014 te Zottegem een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 december 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 5 januari 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 19.06.2014 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Slovaak

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene arbeidsongeschikt is en hiervoor een gemiddeld maandelijks invaliditeitsuitkering van €1081,54 ontvangt.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier maar net boven ligt, en rekening houdend met de maandelijks vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven en met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesesamenvatting:

“Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 19.12.2014 in elke veronderstelling onontvankelijk, minstens ongegrond dient te worden verklaard, alwaar de akte van kennisgeving een foutieve datum vermeldt.

Immers is het onmogelijk om een weigeringsbeslissing dd. 19.12.2014 ter kennis te brengen aan verzoeker op 05.01.2014 (zijnde ettelijke maanden voorafgaand aan de weigeringsbeslissing)!

Dat dit reeds op zich een nietigheidsgrond oplevert, wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht (artikel 1382 BW).

De mededeling van verwerende partij in haar memorie op pagina 4, namelijk dat “verwerende partij de eer heeft te antwoorden dat de akte van kennisgeving de datum van 19 december 2014 vermeldt, en niet 5 januari 2015 zoals verzoeker beweert” strookt alleszins niet met de werkelijkheid.

In de akte van kennisgeving staat letterlijk het hiernavolgende te lezen (stuk 1, bladzijde 2):

“ Ten jare tweeduizend veertien op vijf januari

Op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Heb ik ondergetekende, [F. V. D. D.],

[...]

Aan [B. M.], [...]

Kennis gegeven van de beslissing van 19.12.2014 tot weigering van een verklaring van inschrijving, met een bevel om het grondgebied te verlaten, ten laatste op 19.01.2015.”

[...]

De stukken liegen niet.

Het eerste middel is derhalve gegrond.

Dat bovendien verzoeker verplichten het land te verlaten tot onherstelbare schade voor hem zou leiden, minstens een schending van het zorgvuldigheidsprincipe met zich meebrengt.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen.” (R.v.St. (9ek.) nr. 182.450, 28 april 2008, CDPK 2009 (samenvatting), afl. 2, 340; <http://www.raadvst-consetat.be> (25 november 2009)).

“Onzorgvuldig optreden wordt een zaak van fair play zo aan dat optreden moedwilligheid ten grondslag ligt. Het achterhouden van voor de burger nuttige gegevens, het uitvoeren van verdragingsmanoeuvres in de besluitvorming of integendeel het handelen met overdreven spoed, zijn niet in overeenstemming te brengen met het beginsel van de fair play dat, alhoewel niet expliciet als vernietigingsgrond erkend, niettemin in een aantal arresten van de Raad van State valt te onderkennen.” (A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 8).

Dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied minstens onzorgvuldig is nu deze beslissing met spoed ter kennis van verzoeker is gebracht en geenszins duidelijk en grondig werd onderzocht wat de werkelijke bedoelingen zijn van verzoeker bij het betreden van het Belgisch grondgebied, namelijk het zich herenigen met zijn gezin.

Verwerende partij stelt hierover dat “uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening gehouden heeft.”

Dat deze visie van verwerende partij niet kan gevolgd worden, alwaar er wel degelijk kan worden aangetoond dat verzoeker zich wenst te herenigen met zijn gezin.

Immers dateert de verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw [C. W.] van 20 oktober 2014, zijnde voorafgaand aan de weigeringsbeslissing d.d. 19.12.2014.

Dat derhalve verwerende partij met dit feit van wettelijke samenwoning, en waaruit duidelijk de wil blijkt van verzoeker om zich te herenigen met zijn gezin in België, geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van de beslissing, terwijl dit gegeven haar op het moment van de beslissing wel degelijk gekend was of duidelijk gekend diende te zijn.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie zich bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte stukken. [...]"

3.1.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker wijst op een materiële vergissing in de akte van kennisgeving, nu daarin staat vermeld dat de bestreden beslissingen ter kennis zouden zijn gebracht op 5 januari 2014 terwijl dit 5 januari 2015 dient te zijn.

De Raad benadrukt dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van administratieve aktes niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze aktes als dusdanig (zie o.a. RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781; RvS 19 januari 1994, nr. 45.694, R.A.C.E. 1994, z.p.). Het zou in casu ook van een overdreven formalisme getuigen om de bestreden beslissingen op deze ingeroepen grond te vernietigen, te meer nu het een overduidelijke materiële vergissing betreft die voor ieder redelijk denkend persoon duidelijk is en waarvan op geen enkele wijze blijkt dat deze verzoekers belangen zou hebben geschaad. Er blijkt zo op geen enkele wijze dat deze materiële vergissing verzoeker heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissingen te kennen of aan te vechten. Verzoeker kan zich voor de Raad ook geenszins dienstig steunen op een schending van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. Luidens artikel 144 van de Grondwet behoren geschillen over burgerlijke rechten namelijk bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken van de rechterlijke macht, waardoor de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een vordering tot schadevergoeding (RvS 23 maart 1998, nr. 72.631; RvS 1 december 2006, 165.472).

Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissingen niet met de nodige zorgvuldigheid zijn genomen, nu deze "*met spoed ter kennis [...] [zijn] gebracht en geenszins duidelijk en grondig werd onderzocht wat de werkelijke bedoelingen zijn van verzoeker bij het betreden van het Belgisch grondgebied, namelijk het zich herenigen met zijn gezin*".

In zoverre verzoeker aldus aangeeft dat de bestreden beslissingen op een (te) korte tijdspanne zouden zijn genomen, kan zulks geenszins worden aangenomen. Een tijdspanne van zes maanden kan zo niet als '*kort*' worden beschouwd. Verzoeker blijft ook in gebreke om met concrete argumenten aan te tonen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Er blijkt verder niet dat het gegeven dat de bestreden beslissingen "*met spoed*" of op korte termijn ter kennis zijn gebracht relevant is voor de totstandkoming van de bestreden beslissingen zelf en aldus vermog te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissingen.

De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden als zou geen rekening zijn gehouden met zijn wettelijke samenwoning en zijn opzet om zich in België te herenigen met zijn partner. Dit betreft immers het wezen van de door hem ingediende aanvraag tot afgifte van de F-kaart naar

aanleiding waarvan de thans bestreden beslissingen zijn genomen en uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt duidelijk dat hierbij werd aangenomen dat verzoeker wettelijk samenwonende was met zijn partner. Indien verweerder geen rekening zou hebben gehouden met het gegeven dat verzoeker wettelijk samenwonende is, zou hij immers enkel hebben kunnen vaststellen dat de aanvraag diende te worden afgewezen omdat deze niet in overweging kon worden genomen (cf. artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Er dient te worden aangenomen dat verweerder wel degelijk rekening hield met het opzet van verzoeker, doch van oordeel was dat verzoeker slechts dienstig een beroep kan doen op een recht op verblijf van meer dan drie maanden teneinde zijn Belgische partner in België met wie hij wettelijk samenwonende te vervoegen indien hij aantoonde te voldoen aan de hiertoe door de wetgever gestelde verblijfsvoorwaarden in artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker volledig in gebreke blijft te duiden met welke concrete gegevens en/of stukken die hij aanbracht of waarvan het bestuur alsnog in kennis diende te zijn geen rekening zou zijn gehouden of op welk punt het bestuur niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding of zijn beslissingen niet zorgvuldig zou hebben voorbereid. Door op louter algemene wijze nog te stellen dat een verplichting om het land te verlaten hem onherstelbare schade zal berokkenen, blijft hij op dit punt andermaal in gebreke.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. Verzoeker toont verder ook niet met concrete gegevens aan dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, zodat evenmin een schending van het fair play-beginsel aannemelijk wordt gemaakt.

3.1.2.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 7, tweede en derde lid en 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd door te stellen dat “Overwegende dat de armoederisicogrens € 1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier maar net boven ligt, en rekening houdend met de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven en met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Dat deze bestreden beslissing genomen werd met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Aangezien armoede niet eenduidig kan gedefinieerd worden, is het niet mogelijk om een geldige en exacte armoedegrens te bepalen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

Dat deze motivering bovendien niet strookt met de werkelijkheid.

Terwijl nochtans ingevolge de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een verplichting rust op de verwerende partij om haar beslissingen materieel te motiveren.

Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Toelichting: verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing geenszins strookt met de realiteit.

Immers zijn er nog inkomsten dewelke mevrouw [W.] geniet en waarmee geen rekening werd gehouden op het ogenblik van de beslissing.

Immers is het zo dat mevrouw [W.] maandelijks bijkomend een inkomensvervangende en integratietegemoetkoming geniet van de FOD Sociale Zekerheid ten bedrage van 407,78 EUR (bijkomend stuk 6).

Alsook geniet zij maandelijks een kinderbijslag ten bedrage van 425,61 EUR (bijkomend stuk 7) en een maandelijks uitkering van 130 EUR van de Zorgverzekering voor elk kind, hetzij maandelijks dus in totaal 260 EUR voor beide kinderen(bijkomend stuk 8).

Dit vormt een extra inkomst voor een totaal van maar liefst 1.093,39 EUR bovenop de uitkering dewelke zij geniet en waarmee enkel maar werd rekening gehouden door verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de weigeringsbeslissing. De overige 1.093,39 EUR werd niet in rekening gebracht.

Doch dit impliceert dat mevrouw [W.] over maar liefst het dubbel van het inkomen beschikt van datgene waarmee door verwerende partij werd rekening gehouden.

Derhalve komt haar inkomen wel boven de armoederisicogrens te liggen.

Dat derhalve het inkomen van het gezin wel degelijk volstaat om een minimum aan waardigheid voor zichzelf als voor betrokkene te garanderen en er derhalve geen risico bestaat dat betrokkene als de Belgische onderdaan ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Dat dan ook duidelijk voldaan wordt aan de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, meer bepaald dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Verzoeker is dan ook volkomen te goeder trouw. [...]”

3.2.2.1. De Raad merkt allereerst op dat de artikelen 7, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet de grensleiding en de vasthouding van een vreemdeling betreffen. De thans bestreden beslissingen houden evenwel geenszins beslissingen tot grensleiding of tot vasthouding in, en gaan hiermee ook niet gepaard. Er blijkt aldus niet dat verzoeker in het kader van het thans voorliggende beroep dienstig een schending van deze bepalingen kan inroepen. Enige concrete toelichting in dit verband ontbreekt ook volledig.

3.2.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere, concrete toelichting die toelaat een miskenning van de formele motiveringsplicht of voormelde wetsbepaling vast te stellen.

3.2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van een Belgische onderdaan. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt [...]

[...].”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verweerder weigerde verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden in België, omdat verzoeker niet aantoonde dat zijn Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden aangenomen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een vermoeden dat is voldaan aan de voorwaarde dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het betreft aldus een referentiebedrag doch geen bedrag onder hetwelk de gezinshereniging automatisch niet wordt toegestaan. Indien de inkomsten lager zijn dan dit bedrag, volgt uit de wetsgeschiedenis en artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet dat een behoefteanalyse dient te worden doorgevoerd.

Verweerder stelde vast dat het gemiddeld inkomen van de Belgische partner ten bedrage van 1.081,54 euro per maand lager is dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, waardoor niet zomaar kon worden verondersteld dat de partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hij voerde vervolgens een behoefteanalyse door om na te gaan of het inkomen in de voorliggende situatie als toereikend kan worden beschouwd om te voorkomen dat de gezinsleden ten laste zullen vallen van het sociale bijstandsstelsel. Verweerder oordeelde in casu dat het bedrag van de inkomsten veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor de gezinsleden te garanderen en zowel verzoeker als zijn partner het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, nu de armoederisicogrens 1000 euro bedraagt, het inkomen hier maar net boven ligt en dat bovendien ook verzoeker van dit inkomen moet kunnen leven en rekening houdend met de maandelijkse vaste kosten en de variabele kosten van het dagelijkse leven.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder – na te hebben vastgesteld dat de grens van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie niet was bereikt – wel degelijk is overgaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse en heeft aangegeven waarom hij van oordeel is dat de bestaans-

middelen van de referentiepersoon in casu niet volstaan om te voorkomen dat verzoeker ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel. Hij geeft immers aan dat de Belgische partner maar net voldoende bestaansmiddelen heeft om zelf een bestaan met een minimum aan waardigheid te garanderen en dat rekening houdend met de maandelijkse vaste kosten en de variabele kosten van het dagelijkse leven het bedrag te laag is om een minimum aan waardigheid voor de verschillende gezinsleden te kunnen garanderen en te voorkomen dat de gezinsleden ten laste van het sociale bijstandstelsel zullen vallen.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met deze door verweerder gemaakte beoordeling en stelt dat armoede niet eenduidig te definiëren valt en het dan ook niet mogelijk is om een geldige en exacte armoedegrens te bepalen. Uit de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt evenwel nog niet dat verweerder de armoederisicogrens van 1000 euro als een absoluut criterium heeft gehanteerd. Hij hield er wel rekening mee dat het inkomen van de partner maar net boven deze armoederisicogrens ligt en dit terwijl ook verzoeker hiervan moet kunnen leven, net als met de maandelijkse vaste kosten en de variabele kosten van het dagelijkse leven. Door aan te geven dat het niet mogelijk is een geldige en exacte armoedegrens te bepalen, toont verzoeker op zich nog niet aan dat verweerder zich bij het doorvoeren van zijn behoefteanalyse heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat de aangetoonde inkomsten van de partner – die gemiddeld iets onder het bedrag van het leefloon liggen voor een persoon met gezinslast en minstens één minderjarig ongehuwd kind – in de situatie van verzoeker en zijn gezin ontoereikend zijn om te voorkomen dat verzoeker ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Hij brengt zo ook geen concrete elementen aan die vermogen aan te tonen dat hij en zijn gezin wel degelijk met dit inkomen in hun basisbehoeften kunnen voorzien en dit gelet op de concrete kosten en uitgaven die hun huishouden maandelijks kent of net kan uitsparen. Verzoeker maakt met dergelijk algemeen betoog nog niet aannemelijk dat verweerder geen redelijke invulling heeft gegeven aan de verplichting die artikel 42 van de Vreemdelingenwet hem oplegt.

Verzoeker betoogt verder thans, aan de hand van stukken die hij naliet over te maken aan het bestuur ter staving van zijn aanvraag, dat de maandelijkse inkomsten van zijn partner alsnog hoger zouden zijn, doch de Raad merkt in dit verband op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen in casu niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Deze kunnen, indien gewenst, eventueel wel worden aangewend in het kader van een nieuwe aanvraag.

Het gegeven dat verzoeker te goeder trouw zou zijn, is ten slotte geen gegeven dat vermag afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen en vermag te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker aan de hand van zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“Doordat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen vanaf de betekening.

Terwijl verzoeker met zijn gezin samenwoont, met wie hij- minstens- sinds zijn aankomst in België samenleeft.

Zodat de bestreden beslissing nietig is wegen schending van artikel 8 E.V.R.M.

Toelichting: verzoeker woont wettelijk samen met zijn levenspartner, hetgeen duidelijk moge blijken uit de aangewende stukken. Dat dit door de verwerende partij ook niet wordt ontkend.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat aan verzoeker een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten. Dergelijke uitwijzing heeft de facto tot gevolg dat verzoeker zijn familie in België moet verlaten en dat deze familie noodzakelijkerwijze uiteengerukt zal worden, hetgeen uiteraard geenszins de bedoeling kan zijn.

Immers zijn er ernstige hinderpalen die hem verhinderen om met zijn partner in Presov te verblijven, alwaar de partner van verzoeker arbeidsongeschikt is en aangewezen is op de invaliditeitsuitkering dewelke zij hier ontvangt.

Immers moet men om recht te hebben op een invaliditeitsuitkering in Slowakije daar voldoende premiebijdrages betaald hebben (in casu tot 15 jaar). Dat de referentiepersoon daar derhalve geen recht op uitkering zal genieten, waardoor zij genoodzaakt wordt hier te blijven.

Dat dit wel degelijk concreet wordt aangetoond en de schending van artikel 8 EVRM aannemelijk is. Dat dit zeer duidelijk een ernstig moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt voor verzoeker en diens gezin. [...]"

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een effectieve gezinsband met zijn Belgische partner om te stellen dat er sprake is van een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad in ieder geval vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat uit de bespreking van voorgaande middelen blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder ten onrechte de door hem ingediende aanvraag tot afgifte van de F-kaart heeft afgewezen. De Raad wijst er verder op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker betoogt dat er een ernstige hinderpaal voorhanden is die verhindert dat het gezinsleven in Slowakije zou worden verdergezet, omdat zijn partner zou zijn aangewezen op de invaliditeitsuitkering die zij in België ontvangt en zij in Slowakije geen dergelijke uitkering zal kunnen genieten. Hij blijft evenwel in gebreke aan te tonen dat zijn Belgische partner niet zou kunnen verhuizen naar een ander land van de Europese Unie met behoud van de haar thans uitgekeerde uitkering. Enige ernstig hinderpaal wordt aldus niet concreet aannemelijk gemaakt. Verzoeker blijft in gebreke concreet aan te tonen dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. Verzoeker en zijn partner dienden daarenboven ook te weten dat de precare verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en beletten niet dat hij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangetoond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS